

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ЛЪЧ МИГ**

chitanka.info

Там, горе се разнесе звън, мек, кристално чист, като очите на дете сутрин пред коледна елха. Черно-бели късчета се разлетяха на всички страни, сякаш камбанарията се взриви — плясък, полъх, полет, пера, гълъби, всичко на Вятъра. Останаха само два гълъба там, горе, а камбаната се люлееше над главите им. Чувах звъна и ги виждах, но в момента, в който си зададох въпроса „Защо?“, вече нищо не чувах. Виждах един лъч, който тръгваше от камбаната, преминаваше през тях и стигаше до мен. Те потрепваха с крила, за да се закрепят за него и да не паднат. По този лъч течеше светлина, която нямаше посока. Сякаш виждах с този лъч всичко и всички. Той се докосна до нещо вътре в мен, накара го да излезе, поразтопи го, но така, че все още да има форма и аз Виждах през него. Това е...

И не само това... Всички неща се случват в мига, а мига може да се случи в лъч. Или лъча да е миг, а мига — лъч. Без значение какво ще се види и чуе и дали изобщо ще се... Лъчите които тръгват от камбаните не са лъчи, а пътеките на миговете. Това си видял. Чул си стъпките на времето. Когато човек умее да чува безшумните неща забравя да говори. Ето, колко е простичко. Не ти трябва въпроса „Защо“, защото той е отговор, само трябва да се прочетеш отзад напред. Тогава ще изминеш пътя на гълъбите пресичащи всеки път звука в точката, където се срещат мига и лъча. В тази пресечна точка пространството е ничие. И ниции ставаш... Единствено трептене на крила, но по-инакви, човешки, може да те намери и върне, за да се прочетеш наобратно. Иначе сам ставаш миг-лъч, лъч-миг... Време... каквото си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.